

MIRANDA
JULY ROMÁN **NA**
ČTYŘECH

PŘELOŽILA
MICHALA MARKOVÁ

MIRANDA JULY ROMÁN NA ČTYŘECH

Z anglického originálu *All Fours*, vydaného nakladatelstvím Riverhead Books v New Yorku roku 2024, přeložila Michala Marková.
Redakce Martin Svoboda.

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Korektury Ludmila Böhmová a Anežka Dudková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Obálka, grafická úprava a sazba Jana Vahalíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2026 jako svou 6149. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

První vydání.

ISBN 978-80-257-5047-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Pro Isabelle

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA 1

Ten lísteček začínal *Nechci vás znervózňovat*, což je naprosto skvělý úvod. Znervózněte mě, prosím! Do toho! Celý život čekám na to, až se objeví takovýhle lísteček a znervózní mě.

Nechci vás znervózňovat, ale vypadá to, že vám někdo z ulice fotí teleobjektivem okno. Jestli je to někdo, koho znáte, tak se omlouvám za nedorozumění, ale jestli ne, tak mám značku a typ jeho auta.

Brian (bydlím vedle vás)
a telefon.

Na focení našeho interiéru žádný teleobjektiv nepotřebujete, protože máme do ulice velikánská okna bez závěsů. Někdy se před nimi cestou domů zastavím a chvíli sleduju, jak se uvnitř nic netušící Harris a Sam baví. Harris Sam něco neslyšně vysvětluje nebo ho zvedá ze země. A mě zaplaví příval něhy. *Zkus si tenhle pocit zapamatovat*, říkám si v duchu. *Zblízka jsou úplně stejní jako odsud zvenčí.*

Všichni jsme hned věděli, který soused je Brian. Ten z FBI. Jestli jsme se od něj něco naučili, tak to, že být v FBI není na rozdíl od CIA tajné. Tu svoji (neprůstřednou?) vestu s nápisem FBI nosí zjevně nad rámec toho, co po něm můžou chtít. Je to asi tak, jako kdyby si někdo z Dodgers bral na zalívání zahrádky dres. Sousedi by si říkali: Jo, jasně, chápeme, hraješ za Dodgers.

Takže hned jak jsem ten lísteček přečetla nahlas, Harris se zaprvé začal pochechtávat, že soused z FBI „chytil“ někoho „s teleobjektivem“, a zadruhé pak už neudělal nic. Měl práci a nějak mu nepřišlo důležité se tomu dál věnovat.

„Ale je to trochu ujetý, ne?“

„Lidi si dneska fotěj kdeco,“ řekl a odkráčel z pokoje.

„No a nemyslíš, že bych mu i tak měla zavolat?“

Ale Harris mě už neslyšel.

„Komu zavolat?“ zeptalo se Sam.

Stála jsem tam s papírkem v ruce a s tím zvláštním, nejasným pocitem opuštěnosti, který člověk doma zažívá miliónkrát denně. Mohla jsem se rozplakat, ale k čemu by to bylo? Vůbec jsem nepotřebovala se svým manželem plkat o každé blbosti; od toho mám kamarády. My dva s Harrisem se k sobě chováme tak trochu formálně, jako dva diplomati, co si nejsou jistí, jestli jim ten druhý nehodil něco do pití. Máme věčně žízeň, ale věčně chceme, aby se nejdřív napil ten druhý.

Vy první.

Kdepak, jen do toho.

Ó nikoliv, až po vás, prosím.

Ono to může vypadat, že takový neustálý tanec mezi vejci je stresující, ale já si byla dost jistá, že se budeme smát naposled. Až si všichni ostatní navzájem polezou krkem, my se zrovna dopracujeme k líbánkám. Což bude někdy po šedesátce.

Moje kamarádka Cassie se s manželem po telefonu vždycky loučí slovy: *Miluju tě!* Když to náhodou zaslechnu, příšerně se za ni stydím.

Ale já ho fakt miluju, říká ona.

Vždyť jsi mi zrovna vykládala, jak jsi nešťastná a připadáš si jako v pasti.

A ona se rozesměje, jako by to vůbec nebylo v jejích rukou. Nečekám od ní, že bude upřímná ke svému manželovi, ale ať je aspoň upřímná ke mně! Vztahy těch druhých jsou vždycky úplně nesrozumitelné. Jednou jsem nechala svoji nejlepší kamarádku Jordi nahrát, jak si úplně normálně povídá se svojí ženou. Jordi je geniální sochařka, která dokáže přesvědčivě řečnit na jakékoliv téma, ale tady neřekla skoro nic, přičemž její žena se rozhñovala nad stupiditou nějaké populární televizní šou. Jordi se jenom tu a tam na něco polohlasem zeptala, ale hlavně se hihňala tomu, co říkala Mel. Předpokládala bych spíš, že jí to bude trapné, ale nebylo.

„Miluju, jak si je Mel sama sebou jistá. Zbožňuju paličatý lidi. Třeba tebe.“

To byla taková lichotka, že jsem jejich vztahové dynamice okamžitě začala být nakloněná.

„Ta šou je fakt příšerná,“ řekla jsem. „Mel to trefila.“

Moji přátelé mě neustále laskavě zahrnují podobnými prchavými záležitostmi – screenshoty sextingu nebo maily svým matkám –, protože prahnu po tom vědět, jaké to je být někdo jiný. Co to všichni děláme? Co se to sakra tady na Zemi děje? Samozřejmě že z žádného takového artefaktu nikdy nic nevzešlo: bylo to jako snažit se chytit kouř za držadlo. Za jaké držadlo?

Lísteček od souseda jsem si položila na pracovní stůl. Taký jsem měla spoustu práce, ale na trochu těch starostí si najdu čas vždycky. To, že nám někdo fotí vnitřek domu teleobjektivem, mi myslím dokonce dělalo starosti, ještě než ten vzkaz přišel. Dělat si starosti je ale špatný výraz – spíš jsem *doufala*. Už od narození nebo tak nějak jsem doufala, že se to děje. Jestli to není ten člověk, co nám fotí okna, tak ať je to Bůh, ať jsou to moji

rodiče, nebo moji opravdoví rodiče, což jsou vlastně prostě moji rodiče, nebo moje opravdové já, které čeká na ten správný okamžik, aby mě vykleplo a převzalo otěže. Jen moc prosím, ať existuje někdo, komu na mně tak záleží, že mě pohlídá. Než jsem se dokopala zavolat sousedovi Brianovi, trvalo mi to dva dny, protože jsem si usilovně vychutnávala svou situaci, trochu jako když vám konečně odepíše objekt vašeho milostného zájmu a vy si chcete užít, že je míč zase chvílku na vaší straně hřiště.

„To je ale zvláštní, volat někomu, kdo bydlí hned vedle,“ řekla jsem. „Přitom by stačilo otevřít okno.“

„Já teď zrovna nejsem doma.“

„Aha.“

Řekl, že ten člověk zaparkoval za rohem a že žádné jiné domy nefotil.

„Třeba jenom obdivoval ten váš,“ navrhoval.

Což se mi moc nelíbilo. On je to tedy hezký dům, ale snad jsem nestrávila poslední dva dny nevoláním jen proto, že máme hezký dům.

„Jsem totiž tak trochu veřejně známá osoba,“ řekla jsem, přičemž jsem až moc přitlačila na strunku falešné skromnosti. Falešná skromnost patří k věcem, se kterými to je těžké nepřehnat, je jako šlehačka ve spreji. Odpověděl, že právě proto, kvůli téhle mé proslulosti, si dělá starosti. „Tak vám mockrát děkuju,“ odpověděla jsem s pokorou, „je strašně hezké vědět, že jste tak všímavý.“

„Je to doslova moje práce,“ řekl Brian.

„Jasně,“ přitakala jsem a vzpamatovala jsem se. Proslulá nejsem. Nebudu zabíhat do úmorných podrobností toho, co dělám, ale představte si ženu, která v mládí zaznamenala jistý mediální úspěch, plynule v něm pokračuje a kolem svých hlavních

zájmů neustále krouží v jakémisi extaticky odtrženém stylu, který pramení z vědomí, že žádná jiná cesta není – že celý její život bude tvořit tenhle jediný hovor s Bohem. I když Bůh je možná špatný výraz. Spíš s Vesmírem. S Podhoubím. Pracuju doma v předělané garáži. Můj psací stůl má jednu nohu kratší a já si celých patnáct let den co den říkám, že ho něčím podložím, ale vždycky mám na práci něco důležitějšího – věčně stojím na nějaké zásadní křižovatce, věčně je na spadnutí nějaké klíčové odhalení. Když se v pět odpoledne chystám zase vrátit domů, musím se vědomě přitlumit, asi jako Buzz Aldrin, kdyby se hned po návratu z Měsíce chystal doma vyklidit myčku. Nemluv o Měsíci, připomínám si. Zeptej se všech, jak se dneska měli oni.

Souseda Briana napadlo, jestli nevím o někom, kdo by chtěl koupit dodávku.

„Je to F-150 z roku 2013. Stěhuju se a zbavuju se většiny věcí.“

„Aha! A kam se stěhujete?“

„Nemůžu prozrazovat svoji další lokaci,“ řekl Brian a já se mu za tu otázku omluvila.

„Asi toho musíte v životě hodně tajit, co?“

„Jo,“ připustil tiše. „Ale tady jsem to měl opravdu rád. Těch stromů všude, a jak tu v noci vyjí kojoti.“

„To mám taky ráda. A je jich tu tolik! Desítky, aspoň to tak zní.“

„Víc.“

„Stovky, myslíte?“

„Jo.“

Pak jsme zmlkli a já nechtěla být ta, kdo ticho poruší – připadalo mi, že on jako agent FBI bude určitě vědět, kdy to už stačí. Ale ticho se táhlo a táhlo, až jsem se začala sama pro sebe usmívat, trochu jsem se zašklebila, jak to bylo trapné, ale ono to pokračovalo dál a dál, a mě přešla nervozita a začala jsem

o tom tichu uvažovat jako o společné produkci, o takovém jam session, a pak ten pocit skončil a na mě padl nevysvětlitelný a drtivý smutek. Do očí mi vhrkly slzy, a když ticho konečně pominulo, bylo to proto, že jsem popotáhla a on ještě jednou, odevzdaně řekl: *Jo*. A pak, jako by se nic nestalo (a ono se vlastně nic nestalo), začal zase mluvit o tom chlápku s teleobjektivem.

„Mám jeho registračku, čistě pro jistotu. Až dorazím domů, můžu vám poslat textovku.“

„Určitě,“ souhlasila jsem. „To bude skvělé.“

Harrisovi jsem o tomhle rozhovoru radši neříkala. Zvedl by obočí a vyčerpaně by se usmál. Cože, zrovna ty jsi vedla podivuhodně důvěrný hovor s cizím člověkem? Jak je toto možné?

Snažím se většinu svého já mít úhledně uloženou mimo centrum dění. Doma se soustředím na ovládání kormidla domácnosti, abychom mohli životem proplouvat hladce, zdravě, bez katastrof a nemocí. Obnáší to neustálé plánování. Tak například pro Sam každý víkend upeču sedm vaflí s vejci navíc, které se mu pak každé ráno narychlo opečou a máme vysokoproteinové snídaně na celý týden. Tak promyšlený program ale může vypadat pracně a nezábavně – a tak se ho snažím vyvážit něčím spontánním, třeba že si u snídaně zahrajeme nějakou improvizovanou hru nebo na vaflí dám něco nečekaného. Harris by asi nejspíš řekl, že se prostě snažím mít pod kontrolou úplně všechno. Kdo má pravdu? My oba, ale já ten Harrisův starosvětský stoicismus obdivuju. Dokonce se starosvětsky i obléká, jako zednář nebo obchodník. Na něj by nejspíš sedělo rčení „sůl země“, zatímco mě by za sůl země nikdy nikdo neoznačil. Ne že bych byla špatný člověk, ale z nás dvou jsem já rozhodně ta horší. Často se musím doslova kousnout do jazyka – jemně ho sevřu mezi zuby – a počítat do

padesáti. Pak ta moje potřeba říct něco, co není nutno říkat, obvykle pomine.

Když mi Brian poslal zprávu o autu toho fotografa, už jsem ležela.

Bylo to černé pětidveřové subaru, registrační značka 6GPX752.

Díky! napsala jsem.

Není zač. Dejte vědět, jestli mám zjistit, komu to auto patří. Já to udělat nemůžu, ale umím sehnat někoho, kdo může. Jenom abyste měla přehled: je to běloch nebo Asiat, výška průměrná až vyšší, trochu při těle, plnovous. Byl tam v sobotu kolem čtvrté odpoledne.

V sobotu. Vylezla jsem z postele a koukla se do kalendáře v po-
čítači. (To jsou ty věci, co můžete v klidu dělat, když nesdílíte
postel se svým manželem. On chrápe a já spím lehce.) V sobotu
ve tři Harris vedl Sam na schůzku s kamarády, takže ve čtyři
jsem byla sama doma. Vlastně ano – jako hodná dcera jsem
volala našim, ale nebyli doma, tak jsem začala psát do New
Yorku přátelům textovky kvůli svojí blížící se cestě. Nedávno mi
bylo pětadvacet a tenhle výlet jsem si nadělila k narozeninám.
Chtěla jsem chodit do divadel a do galerií a nebydlet u známých,
ale v pěkném hotelu, což bych za normálních okolností vnímala
jako zbytečné rozhazování, jenže já dostala peníze, se kterými
jsem nepočítala – jeden výrobce whisky mi zaplatil za licenci
k větě, kterou jsem kdysi dávno napsala a on ji chtěl použít

v mezinárodní kampani. Ta věta se týkala honění, ale mimo kontext se dala použít i o whisky. Dvacet tisíc.

Jordi připadalo důležité, abych ty peníze utratila nějak nerozumně. Whisky bude, a my nebudem.

„Ty bys to udělala?“

„Ne, já bych odešla z FTC a začala bych se živit jenom uměním.“ FTC je reklamka. Okamžitě jsem Jordi ty peníze nabídla – Jako grant! řekla jsem. Ona mi ale položila ruce na ramena a podívala se mi do očí.

„Zamysli se. Co bys chtěla nejvíc na světě?“ řekla a zatřásla se mnou, až jsem se rozhihňala.

„No... dostat dobrej nápad na příští projekt?“

„Tak udělej úplnej opak toho, co děláš normálně. Utrať to za něco krásnýho!“

Sochaři považují krásu nikoliv za slabošskou malichernost, ale za zásadní téma. Že mám štěstí, co? Mít takovouhle nejlepší kamarádku!

Rezervovala jsem si pokoj v hotelu Carlyle a v sobotu ve čtyři jsem všem svým newyorským kamarádům rozeslala svoje nahé selfičko. Ty si kromě fotek našich dětí a zvířátek posíláme pravidelně – dneska je to součást prostého udržování kontaktu. Vzpomínám si, že mi moc nešlo najít správný úhel a že to bylo mírně znepokojivé. Dřív nebylo takhle složité vyfotit se nahá. Možná se mění kvalita světla, to bude tím globálním otepleváním.

Vrátila jsem se do postele a poslala sousedovi Brianovi textovku.

Jak bych měla nechat prověřit registračku,
kdyby mě to náhodou napadlo?

Zatímco jsem čekala, až odpoví, začala jsem si to dělat a představovala jsem si přitom, jak si ho ten vousatý fotograf s pupkem v černém subaru honí a na mrňavém displeji jeho foťáku září moje nahé tělo. Udělala jsem se dvakrát, podruhé mi k tomu jeho panděro hlasitě pleskalo o břicho. Utřela jsem si prsty do trička a koukla na telefon.

Zavolejte Timovi Junovi na (323) 555–5151.

Je to bývalý policajt. Za drobnou úplatu vám tu značku prožene systémem.

Na volání už bylo pozdě, takže jsem poslala textovku, a když jsem usínala, představovala jsem si, jak Tim Jun prohání značky.

Tim Jun, ten junák Tim. Šine se krok – sun – sun, sun jako slunce, zastavil se až na kraji Země, před ním se kutálejí dva bílé talíře. „Mám je honit dál?“ volá na mě, když se blíží.

„Jasně, jen pokračujte. Hoňte je klidně už napořád.“

„Zkusím to,“ zafuněl, když se sunul kolem mě. Sledovala jsem, jak se noří za obzor, pak jsem se otočila, zadívala se na západ a čekala jsem, až oběhne zeměkouli a zase se objeví.

Tim Jun mi zavolal až za pár měsíců, v době, kdy jsem už věděla, co to bylo za fotografa.

KAPITOLA 2

Původně jsem do New Yorku chtěla vyrazit normálně, letadlem, ale pak jsme s Harrisem na jednom večírku vedli takový zvláštní rozhovor s jiným párem. Naše kamarádka Sonja prohlásila, že strašně ráda řídí a že ji mrzí, že nemá čas udělat si výlet od pobřeží k pobřeží. A Harris řekl, jo, to sedí.

Jak to myslíš? ptali jsme se všichni. A Harris jenom pokrčil rameny a napil se. On toho na večírcích moc nenamluví. Jen si tam tak je a od nikoho nic nepotřebuje, což k němu samozřejmě láká lidi. Kolikrát už jsem viděla, jak se přesouvá z pokoje do pokoje a jako ve zpomaleném záběru prchá před davem, který ho nevědomky pronásleduje.

„Proč to sedí?“ zeptala se Sonja s úsměvem. Nehodlala to nechat být. A asi proto, že to byla zrovna ona – novozélandský přízvuk, kozy jak vozy, prostě okouzlující –, Harris nám zničehonic předeštel dokonale formulovanou teorii.

„Zkrátka: lidi se dělí na parkovače a řidiče,“ spustil. „Řidiči dokážou být vnímaví a zvědaví, i když je život samá nuda. Nepotřebujou, aby se jim za každou prkotinu tleskalo – radost jim udělá, když si pohladí psa nebo jdou s dětmi ven, to jim stačí. To jsou ty lidi, co můžou vyrazit autem přes celý Státy.“ Zase se napil. Psi, to bylo u nás ožehavé téma. Harris a Sam by psa chtěli; já jsem rozpolcená ohledně domácích mazlíčků obecně. Jsme si domestikací zvířat naprosto jistí? Nebudeme se na to jednou koukat jako na svého druhu otroctví? Ale jak

se z toho vyvléknout, když je svět dneska plný psů a koček, co se o sebe nedokážou postarat? Jen tak je vypustit na svobodu by nebylo humánní. Muselo by to být kolektivní rozhodnutí: odteď už žádná zvířátka. Jedeme poslední kolo. Ale to by se nikdy nestalo, ani kdyby se mnou všichni souhlasili, a on se mnou doslova nikdo nesouhlasil. Tahle moje protimazlíkovost (ale jinak zvířata podporuju!) byla jedna z mých nejmíň atraktivních vlastností.

„Zato parkovači,“ a teď se podíval na mě, „potřebujou nějakou nenápadnej, zdánlivě nesplnitelnej úkol, něco, na co je potřeba se stoprocentně soustředit a za co jim pak lidi zatleskají. Jako že když se jim povede nacpat auto na mimořádně úzký flek, někdo třeba řekne: „Bravo. To je fakt úžasný! Zbytek času se nudí a jsou vlastně tak nějak...“ zadíval se do stropu a hledal to správné slovo, „nespokojený. Parkovač nedokáže přejet od pobřeží k pobřeží. Zato bezvadně funguje v krizi,“ dodal. „Rád je za hrdinu.“

„Já jsem rozhodně parkovač,“ usoudil Sonjin muž. „Mě strašně baví být za hrdinu.“

„Cože, to jako že to zajímavý je *parkování*?“ řekla Sonja. „To mi teda vůbec nepřipadá. Přece řízení –“

„Zamysli se nad tím, kotě, musíš vystihnout přesně ten správný úhel –“

„No jo, ale jsou teda řidiči nudný? Já nechci být takovej ten nudnej, spolehlivej typ.“

„To ani náhodou,“ uklidňoval ji Harris. „Řidiči se dokážou mnohem snáz bavit. To není nic nudnýho.“

„Já chci být parkovač,“ prohlásila lehce nasupeně Suzan.

„Pozdě,“ řekl Harris. „To se nedá měnit.“

V tu chvíli jsem se od nich odpojila. Už jsem pochopila, co jsem pochopit měla. Harris a Sonja, to jsou lidi, co stojí pevně

nohama na zemi a snadno se s nimi vychází, lidi, co rádi hladí pejsky a sex můžou mít kdykoliv. A já byla parkovač. To, čemu říkal „nespokojenost“, byla prostě deprese. Poslední dobou jsem byla trochu posmutnělá, doma jsem nic moc zábavného neviděla. Na rozdíl od Sonji. Koukala jsem, jak si spolu povídají – najednou jeho zavalitá hrud' a šedivější kudrny vypadaly nějak klukovsky a celý úplně ožil, takhle jsem ho vůbec neznala, nejspíš to v něm vykresala ona. Ne že bych přímo žárlila: být páté kolo u vozu je moje přirozenost. Tak třeba když Harris projeví vzájemné sympatie s nějakou servírkou nebo pokladní v samoobsluze, okamžitě je začnu brát jako pár a jdu jim z cesty – v duchu ustoupím stranou a přenechám svoje místo té druhé, jenom na pár vteřin, jen než je zapláceno.

V obýváku pár lidí tancovalo. Nejdřív jsem se pohybovala nenápadně, snažila jsem se rozkoukat, pak se mě zmocnil rytmus a mně se rozmlžilo vidění. Začala jsem šukat vzduch. Moje končetiny se všechny naráz daly do pohybu a vykreslovaly tvary, které mi připadaly úplně nové. Sukni jsem měla těsnou, top průsvitný, podpatky vysoké. Lidi kolem mě přikyvovali a usmívali se; netušila jsem, jestli je jim trapně, nebo jim imponuju. Otec paní domu si mě změřil pohledem a mrknul na mě – bylo mu přes osmdesát. To jako že aby mě někdo dneska považoval za sexy kus, musí být v tomhle věku? Vnořila jsem se hlouběji mezi lidi, zavřela jsem oči a s nachýlenými rameny jsem klouzala ze strany na stranu, jako bych si chránila nakradenou kořist. Pak jsem přidala pěst a začala jsem hrozit jako chuligán. Zadkem jsem kreslila osmičky rychlostí, která mi připadala neuvěřitelná, a vyhazovala jsem ruce do vzduchu, jako bych zrovna dala gól. Když jsem konečně otevřela oči, zjistila jsem, že se na mě Harris přes celý pokoj dívá. Z jeho výrazu jsem vyčetla, že moje